

РЕШЕНИЕ

№ 26842

гр. София, 12.12.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 34
състав**, в публично заседание на 03.12.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Тафров

при участието на секретаря Мая Миланова, като разгледа дело номер **4659** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 от Административно-процесуалния кодекс, вр. Закона за чужденците в Република България.

Образувано е по жалба на Х. Ш., [дата на раждане] ,Л.,Л.,подадена чрез,адв.О. М.,със съдебен адрес:гр.С., [улица] ет.2 ап.3,против Заповед с рег.№5392-ПАМ-9016 издадена на 14.11.2023г. от началник отдел „Миграция“-СДВР с която на основание чл. 40, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ се налага принудителна административна мярка „Отнемане на правото на пребиваване на чужденец в Република България“ и на основание чл.39Б ал.1 от ЗЧРБ е определен 30-дневен срок за доброволно напускане на страната,на лицето Х. Ш..

Жалбоподателят твърди, че заповедта е незаконосъобразна като издадена не по установения ред,в нарушение на материалния и процесуалния закони до степен нищожност.

В съдебното производство жалбоподателят не се явява. Представява се от адв.О. М.,който поддържа жалбата,не претендира разноски.

Ответникът началник отдел „Миграция“-СДВР,не се явява,не се представлява.Юрк. П. оспорва жалбата,като депозира писмени бележки по същество на спора.Претендира разноски.

Административен съд–София-град,като прецени доказателствата по делото,приема за

установено от фактическа страна следното:

Х. Ш. по негова молба е получил разрешение[ЕИК]/11.08.2023г. за продължително пребиваване до 17.07.2024г. на основание чл. 24, ал. 1, т. 2 от ЗЧРБ във връзка с осъществяване на търговска дейност на територията на страната с ТД "Сенсът" ООД.

Производството издаване на заповедта обжалвана в настоящото производство е започнало по реда на чл.26 от АПК.От извършена справка в средата за междурегистров обмен на данни RegiX, служители на СДВР са установили,че ТД "Сенсът" ООД не поддържа 10 работни места на пълно работно време за български граждани,за срока на пребиваване издаден на у-ля и собственик на ТД,Х. Ш..На 01.11.2023г. е изготвено уведомление до жалбоподателят рег.№513000-74094/01.11.2023г.,поставено на входната врата на адреса на пребиваване на Х.Ш. в [населено място], общ Столична,[жк], вх. В, ет.1, ап.204В. Административният орган в изпълнение на чл. 61, ал.3 във връзка с чл. 26, ал.2 от АПК на 02.11.2023г. е публикувал на официалната Интернет страница на СДВР също съобщение по реда на чл.26 от АПК.В хода на производството са изготвени две докладни от служители на отдел „Миграция“СДВР от 01.11.2023г. и 14.11.2023г.Изготвена е докладна записка №5392р-5286 от 14.11.2023г. от н-к група до началник отдел „Миграция –СДВР с която се прави предложение да бъде приложена принудителна административна мярка "отнемане на право на пребиваване на чужденец в Република България" на Х. Ш..На 14.11.2023г. началник отдел „Миграция“–СДВР е издал Заповед с рег.№5392-ПАМ-9016 с която е наложена ПАМ на жалбоподателят „Отнемане на правото на пребиваване на чужденец в Република България“.

При така установените факти съдът обосновава следните правни изводи:

По допустимостта:

Оспорената заповед е съобщена на жалбоподателя на 21.04.2024г., а жалбата срещу нея е подадена на 29.04.2024г. - в преклузивния срок по чл. 149, ал. 1 АПК.

По същество е неоснователна по следните съображения:

При служебната проверка по чл. 168, ал. 1, вр. чл. 146 АПК, съдът констатира, че заповедта е издадена от компетентен административен орган, изрично посочен в разпоредбата на чл. 44, ал. 1 ЗЧРБ, доколкото разпоредбата предвижда, че заповедите за налагане на ПАМ се издават от директора на СДВР,като същият със заповед №513з-2396/24.03.2021г. е упълномощил началник отдел „Миграция „СДВР./л.118/

Заповедта е мотивирана.Фактическите основания за издаване на акта следва да са изложени или в последния или в други подготвителни документи по издаването му(допустим начин на мотивиране съгласно ТР№16/75г., на ОСГК на ВС), и същите следва да са еднозначно конкретни и да са относими към приложимото материално право.Съдът приема,че мотивите на обжалваната заповед следва да се считат за допълнени с фактическите основания,съдържащи се в докладна №392р-5286 от 14.11.2023г., на които се е позовал административният орган,издавайки оспорения административен акт.

Не са налице данни за допуснати в хода на административното производство съществени процесуални нарушения – такива, които съществено са накърнили правото на защита на жалбоподателят с оглед разпоредбата на чл. 34, ал. 4 от

АПК.В конкретния случай, видно от административната преписка, административният орган е извършил процедурата по чл. 26, ал. 1 от АПК, като е уведомил жалбоподателя за започването на административното производство /съобщението е приложено на л. 15 и 16 от делото/.

По правото.

Страните не спорят, че заповед рег.№5392-ПАМ-9016 е издадена на 14.11.2023г. на началник на отдел "Миграция"-СДВР, на основание чл. 40, ал. 1 т.1 във вр. чл. 24, ал. 1, т. 2 от ЗЧРБ, на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка "отнемане на право на пребиваване на чужденец в Република България".

Принудителната административна мярка е наложена на основание чл. 44, ал. 1 във вр. чл. 40, ал. 1, т. 1, във вр. чл. 24, ал. 1, т. 2 от ЗЧРБ, доколкото е прието по заявление жалбоподателят е получил разрешение №701284357/11.08.2023г. за продължително пребиваване до 17.07.2024г. на основание чл. 24, ал. 1, т. 2 от ЗЧРБ. Към датата на получаване на разрешението за продължително пребиваване са били изпълнени условията на чл. 24, ал. 1, т. 2 от ЗЧРБ, тъй като в дружеството, в което жалбоподателят е съдружник и управител "Сенсъз" ООД, е имало наети по трудови договори повече от 10 лица български граждани. В рамките на периодичен контрол от органите на ответната администрация, е установено, че към 09.05.2024 г. цитираните трудови договори са били прекратени и са били налице трудови договори само с пет лица.

При тези данни правилно е прието от административния орган, че лицето не отговаря на условията на чл. 24, ал. 1, т. 2 от ЗЧРБ за което е получил разрешение за постоянно пребиваване. Съгласно цитираната норма, условие за получаване на разрешение за продължително пребиваване на чужденец на територията на страната е да осъществява търговска дейност в страната по законоустановения ред, като в резултат на тази дейност са разкрити най-малко 10 работни места на пълно работно време за български граждани, поддържани за срока на пребиваването, освен когато е уговорено друго в международен договор, ратифициран, обнародван и влязъл в сила за Република България, като изискването е валидно за всеки един съдружник поотделно; същите условия се прилагат и за всеки управител поотделно. Чл. 40, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ посочва, че разрешението задължително се отнема, когато са отпаднали условията по чл. 24, ал. 1, т. 2 от ЗЧРБ, което се установява по делото. Жалбоподателят, чрез процесуалният си представител не представи доказателства които да оборят констатираното неизпълнение на условията за които е дадено разрешението за пребиваване на чужденец на територията на Р.България, а именно – поддръжката на поне 10 трудови договора с лица български граждани. Липсата на тази предпоставка е основание за налагане на процесната ПАМ, като административният орган действа на основание чл. 40, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ при обвързана компетентност.

С оглед изложените по-горе мотиви, съдът приема, че обжалваният административен акт не е засегнат от твърдените от жалбоподателя пороци, поради което подадената срещу него жалба следва да бъде отхвърлена.

Предвид изхода на спора и съобразно чл. 143, ал. 4 от АПК, вр. чл. 78, ал. 8 от ГПК, в

полза на СДВР следва да се присъди претендираното юрисконсултско възнаграждение.Предвид това, че делото не е с фактическа и правна сложност,размерът на възнаграждението следва да бъде определено в минималния размер, установен в чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ, а именно в размер на 100 (сто) лева.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2,Административен съд София - град, I отделение,34-ти състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Х. Ш., [дата на раждане] в Л.,Л.,срещу Заповед с рег.№5392-ПАМ-9016 издадена на 14.11.2023г. от началник отдел „Миграция“-СДВР с която на основание чл. 40, ал. 1 т.1 вр.чл.39а ал.1 т.1 от ЗЧРБ му е наложена принудителна административна мярка „Отнемане на правото на пребиваване на чужденец в Република България“ и е определен срок за доброволно напускане на страната от 30 дни.

ОСЪЖДА Х. Ш., [дата на раждане] Л.,Л.,да заплати на СДВР юрисконсултско възнаграждение, в размер на 100 лв.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд, в 14 - дневен срок от съобщаването.

съдия: